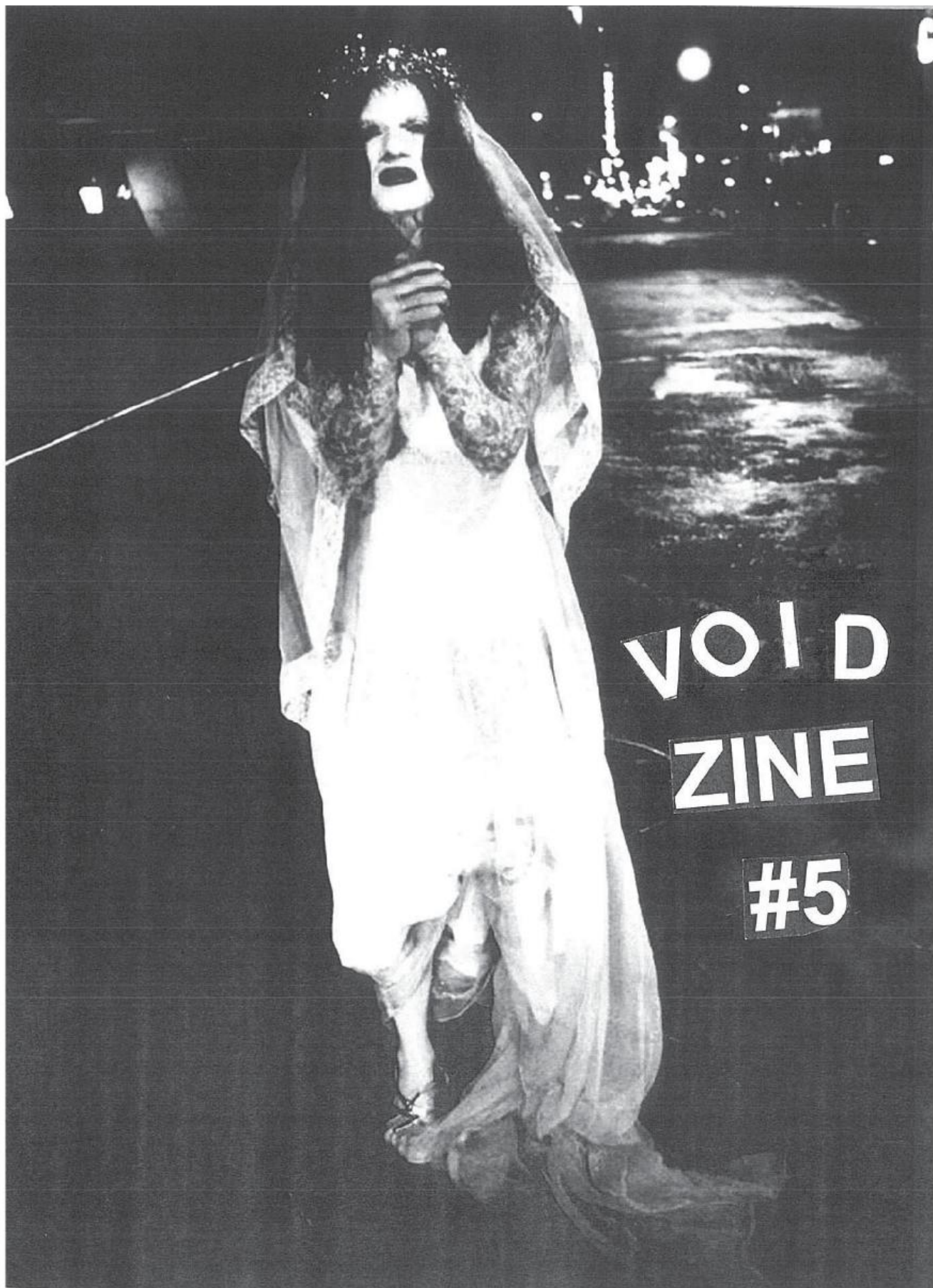

VOID
ZINE
#5

SAYI #5 İÇİN :

Rahman ve rahim olan Pritt'in' yapışkanıyla...

Bir aylık süre sonrasında yeni sayıyı basabildiğimiz için, inanın biz de şaşkınlık içerisindeyiz, bunu gizleyemeyiz. Hatta baya gaz dolup **Void**'u aylık periyotta çıkarmaya karar vermeye kalktık, sonuç ne olacak biz de bilmiyoruz ama süreçten ümitliyiz.

Bu sayıda da sikko sikko öyküler ve ciddiyetten yoksun şiirler dışında alelade hazırlanmış sayfalarla, bi' iki meseleye de değindik. Artık her sayı çıktığında hoşumuza kaçan müzisyenleri tanıttığımız durumlarla karşılaşmanız olası.

Bir sayı geriden gelerek, eski sayıları **voidzine.com** üzerinden e-dergi biçiminde yayımlayacağız.

"3 loroyo fanzon mı satolor!!" diyen bazı yarakkafalılara seslenerek, bastığımız fanzinlerin yalnızca Mephisto'da para karşılığı satıldığını, diğer bütün dağıtım noktalarında ücretsiz olduğunu, fanzinlerden vurduğumuz parayla Miami'de tatil yapmadığımızı, oradan gelen paranın da basım işlerine gittiğini ukalaca haykırmakta beis görmüyoruz.

Şimdilik aktaracaklarımız bu kadar.

-unutmayın ki Void'u sıçarken okursanız alabileceğiniz maksimum keyifi alırsınız.

GÜLÜCÜK İKONU

Yaşasın tüm çağların yanık ormanları
ve cesaretimizin dijital ekranları
başı okşanmadı diye
pompalı tüfeğini alıp
gitmez hiç kimse
iş yerine
vurmak için mesai arkadaşlarını
obeziteyle baş etmenin on maddesini
ezbere biliyorum
bir çiçeğe dokunmak için tam 1390 yıldır bekliyorum
sanki muhammed'den aynı fincana kahve dolduruyorum
hareketsizim
sanki filme alınıyorum ,
üzerimdeki elbise kendiliğinden değişiyor
görüntü değişiyor: ber bir tüfeğim şimdi
babam tarafından duvara asıldım
oysa kıcımlı saran pantolon istiyorum
etrafa ölümcül bakışlar atmak
cikleti dudaklarıma yapıştırmak
birinin ölmesi kanının akması tekrar ediyor
tekrar ediyor tekrar ediyor
yeşil plaslik bir maske eriyor
konuşan deri!
yanık peruklar!
kral mezarları!
kibarlığın ölümü!
duygusal ilericilik istiyorum!
temporal lobun isyanı!

sigortalı bir çalışanım
ve evimde sanat objeleri var.

Emre Varışlı

PERSEPOLIS

ALIN
KAFFES

POST-SCRIPTUM

Hava kararmaya yakın. Acele etmeliyim. Daha erken çıkmalıydım evden. Usta bir paranoyak karakterin bana toslaması sebebiyle her şeyin mükemmel olmasını sağlamak en basit işlerde dahi uzun zamanlar alıyor.

Paranoyacılık, aşırı endişe veya korkuyla karakterize edilen, sıkça mantıksız kuruntularla bilinen bir oyundur. Doğduğu Yunan coğrafyasında düpedüz delilik manasına gelir paranoya, ki bok yemişlerdir efendim, paranoyalarım beni her zaman ayakta tutmuştur ve ırkçı bir pezevenk olsaydım Öz Türkçe'sinin yansıtımca olduğunu da savururdum Yunan etimolojisine. Lakin değilim, Bırakın vatani, milleti, kanı. bir başka insanla birlikte aynı çatıda beş dakika kalmaya dahi tahamülüm yok.

Oyundan bahsedecek olursam tamam, bazen kendime oynadığım oyunların sorun çıkarttığı da oluyor. Hava kararır kararmaz birileri tarafından takip edildiğime emin oluyorum sık sık örneğin. Bana bir şey yapacaklarının korkusundan ziyade arkamdan yaklaşıp enseme yalayacaklarmış gibi, önümü kesip – yalanarak- "Nereye gidiyorsun böyle? ", "He ?" diye sorular soracaklarmış gibi hissediyorum. Kendi kendime konuşursam unutuyorum takip edildiğimi, hem hiç kimse kendi kendine konuşan birinin ensesini yalamaz diye düşünüyorum. Arkama bir an bile bakmıyorum, böyle yaparak dikkatlerini daha az üstüme çekiyorum. Beni tanıyan eşraftan duyacağınız ve benim de size itiraf edeceğim gibi tutarsız bir adamım. Tedirgin oluyorum, tedirgin ediyorum.

6 dakikalık karanlık baskını ve enseme yalanacak kaygısının ardından Üçler Apartmanı'nın önündeyim. Kendimi iyi hissetmiyorum. Toplamda zaten kendimi çok az iyi hissediyorum.

Nuray'ın geleceğimden haberi var, 48 basamağın sonunda kapısına dayanacağım keza. Yoksa ortalığı ateşe vermekte benden aşağı kalır yanı yoktur. Ama, onunki safi torbacı velvelesi. Geleceğimi biliyor neyse ki. Basamakları her gelişimde sayarım, sayardım daha doğrusu. Uzun zamandır görüşemiyoruz Nuray'la. Tedavi oluyordum, iyi etmeye çalışıyorlardı beni. Bu durum hayli lobotomik, oraları hiç karıştırmayalım.

Kapı aralık.

Aralık olan kapıyı iteklediğimde burnuma muhtemelen evde yaşayan habitatın artık duyarsızlaştığı o keskin koku geliyor. Bir bakışta hassas terazileri, defterleri, kağıtları, dosyaları, folyo parçaları, metadon kutuları ve hararetleri bana bir kolokyumu böldüğümü hissettiriyor.

Nuray ve yanındaki iki herif kafalarını önlerindeki toz yığınının kaldırıp bana bakıyorlar. Heriflerden kalın, katlanan enseli, kel olanı istifini bozmadan tekrar paketleme işine dönüyor. Bu herifin bir defa beni evden kovmuşluğu da var hatta. Nedenini hatırlayamıyorum. Kim bilir ne yaptım? Daha sonra diğer herif eğiliyor işine, kıl yada saç yeme hastalığı olan trikofajik, tüysüz puşt. Muhtemelen o da benimle çok iyi anlaşabileceğini düşünmüyor.

Nuray benimle kalıyor.

Beni baştan ayağa süzmesi toplamda 4 saniyesini alıyor ve elini 180 derece çevirerek – avuç içi tavana gelecek şekilde- öne doğru uzatıp alt dudağını öne çıkartıyor, yüzünü ekşitiyor. Bu hareket, dünya coğrafyasının her santimetre karesinde aynı anlama gelir. " Ne yaptın kendine amına koyum ?" Ne yapıyorsam kendi kendime yapıyorum amına koyum zaten, evet.

Hiçbir soru sormadan, yüksek tavanlı, tek göz odada, kolokyumların gerçekleştiği panik odasında, alışkanlığı olduğu üzere sağ bacağını 90 derece açarak, yegane oturulacak koltuk olan, kirden etrafa ışıltılar saçan, ayaksız berjere oturuyor ve benim dökülmemi bekliyor. Eminim ağzımı açmasaydım, ne lazım olduğu konusunda siktüğimin sorularından bir tanesini dahi sormayacaktı.

Nuray asla müşterilerine ne ve ne kadar istediğini sormazdı zaten. Bu işi müşterilerinin ona döküldüğü anın hazzını yaşamak için yapıyor diye düşünürüm hep ve 1973 yılından beri torbacı ve müşterisi

arasındaki ilişkinin Stockholm Sendromunun inceleme alanına girememiş olmasına hayıflanırım. Hastayım bu pislik içinde yaşayan, dünya üzerindeki en küstah, en ruhsuz, en damarsız kadına.

Suratına sapladığı aşağılayıcı gülümsemesini şeffaflaştırarak bitirdikten sonra ayağa kalkıyor Nuray ve odanın en abuk yerinde duran eski püskü dolaba doğru ilerliyor. Sizi sıkıcı detaylardan kurtarmak adına daha fazla betimlemeyeceğim diğer iki orospu çocuğunun da birbirine eğilip benim birazdan nasıl sikileceğim konusunda şakalar yaptığını hissettiğimi söylemem yeterli. İyi de ben bankalar kapandığı için para çekmeden geldim, bundan haberleri yok. Nuray'ın sorun edeceğini sanmıyorum. Umuma açık bir yerden, bankamatiklerden hayatta para çekmeyeceğimi adı gibi bilir.

Dolaptan poşet sesleri geliyor, kulaklarımın yavaş yavaş erekte olması hoşuma gidiyor. 7 defadır yutkunuyorum hala dönmedi arkasını. Yemek borumdan dev şelaleler akıyor, adeta kendi topraklarımda doğan akarsu, şurada oturan orospu çocuklarının topraklarında denize dökülüyor. Gözümü ilk tanıştığımızda aklımın çıkmasına sebep olan, şimdiyse ancak bana şu kahreden anı geçirtebilecek vakti kazandıran kalçalarına dikerek dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum.

Dönüyor arkasını, yaklaşıyor bana. Kalbim belirli aralıklarla fırında pişirdiği demiri döven usta bir demirci figürü, hiç kimseye samimi davranmadığı kadar o an içten davranıyor.

"Al."

Elimi uzatıyorum ve bir feyk yıyorum, geri çekiyor paketi.

"Paran var mı?"

Kafamı sağa sola sallamaktan başka bir şey yapamıyorum. Bekliyorum. Beni hiç yanıltmaz.

Başını sağa doğru yatırıp boynunu gösteriyor Nuray.

"Boğazımı iyice açıyım amına koyum da kanımı daha rahat emebil vampir pezevenk."

Nadiren gülüyorum. Buna gülüyorum. Ses çıkartmıyorum. Odadaki tek ses orospu çocuklarından çıkan tısırtılar. Güney Afrika Cumhuriyeti'nde üzüm bağı sahipleri tarafından kalitesiz şarap karşılığı çalıştırılan işçilere benziyorlar. Nuray'ın himayesinde üzüm topluyorlar.

"Boşver, sonra verirsin, bir sürü işimiz var hadi sen ufaktan topuk."

Evet, her zaman için bilir Nuray, sonra muhakkak veririm.

Nuray'ın amacı tabii ki bankayı soymak ama rehinesine memeleri sütle dolu gerçek bir anne şevkatiyle yaklaşmaktan da hiçbir zaman geri kalamazdı. Annemin beni emzirişini hatırlıyorum. İki kişi olmaya müsait yapıda bir herif değilim. Bankalar da güvenlik önlemlerini artırdı zaten 1973'ten beri. Başım yeterince kalabalık. Dolaşıyor. Haddinden fazla kendime karışıyorum, bir başkasının müdahalesine tahammülüm yok. İşler çığrından çıkıyor.

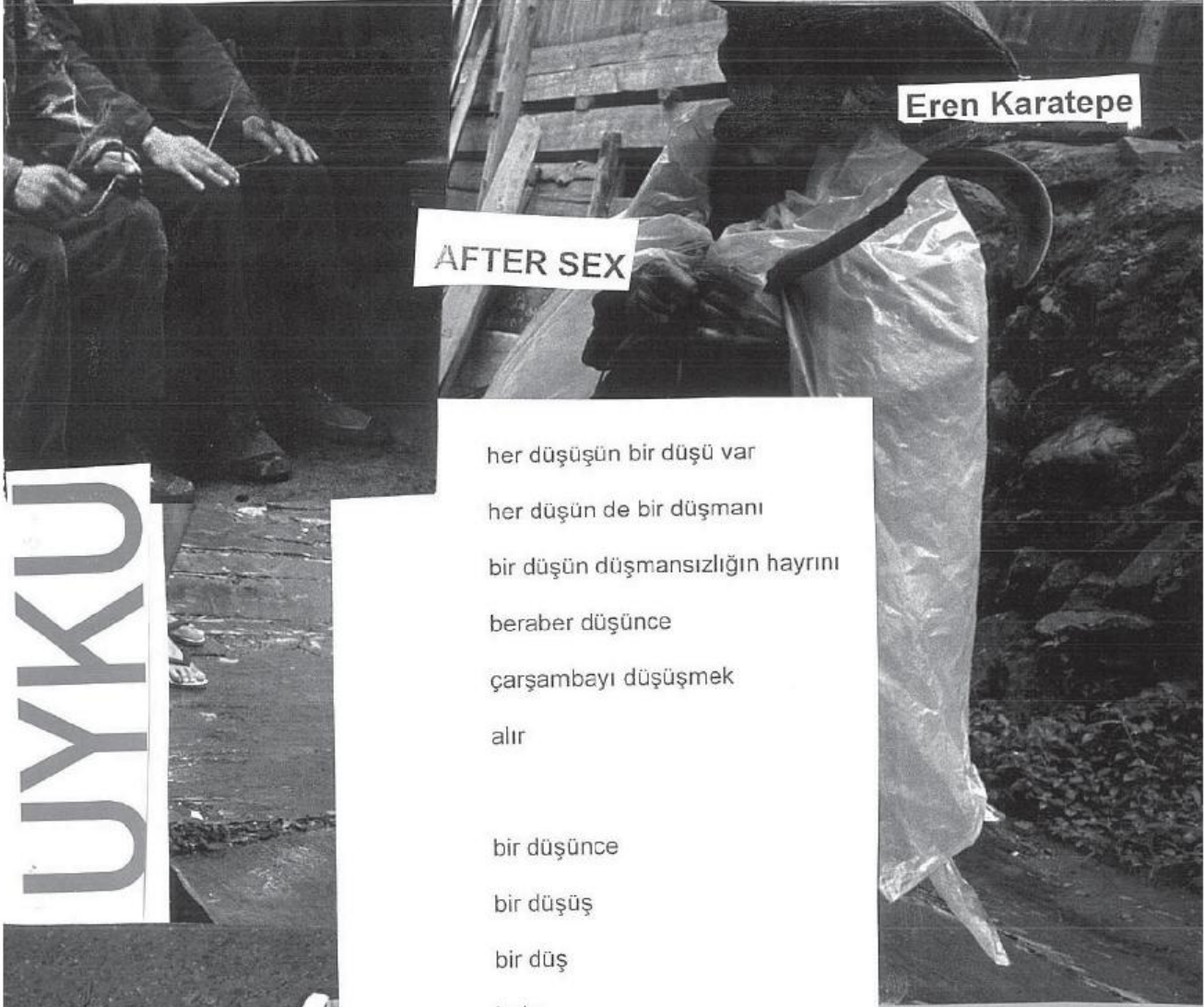
İstedğim gibi hazırlanan jelatinli paketi eve gittiğimde çıkartmak üzere sehpanın üzerinde duran, asidi muhtemelen 3 hafta önce eyvallah çekmiş kolayla yutuyorum. O iki orospu çocuğunun şaşkına döndüklerini biliyorum, gülüyorlar. Fındık büyüklüğündeki hiçbir şey taşıma amaçlı yutulmazmış. Kolombiya'dan kokain mi kaçırıyormuşum falan filan. Her boka tıs tıs gülüyorlar. Fakat ben hiçbir zaman işimi şansa bırakmam, hiçbir zaman üzerimde bir şey taşımam.

Yüksek müsadeleriyle efendim.

Kapıdan çıkarken kocaoğlanlara dil çıkartıyorum. Her boka burunlarından nefes vere vere gülüyorlar ya, buna da gülüyorlar. Aşağılık orospu çocukları.

Eve dönüyorum. Dönerken karanlıkta yolculuk ettiğimiz 8 yılın sonunda sivil polis olmadığına ikna olduğum taksici Niyazi Abi ile dikiz aynasından göz göze gelmekten tedirgin olmuyorum. Kafamın büyük bölümünden eve gittiğimde ilk kurşunu 1973 yılının Stockholm'ünde bir banka soyguncusuna aşık olan rehinenin şerefine atacağımı geçiriyorum.

Eren Karatepe

AFTER SEX

her düşünün bir düşü var
her düşün de bir düşmanı
bir düşün düşmansızlığın hayrını
beraber düşünce
çarşambayı düşüşmek
alır

bir düşünce
bir düşüş
bir düş
kalır

UYKU

Sadık Yavuz

CENTURY

UNDER THE OLD GALATA BRIDGE

Sounds of muezzins from the hundreds of mosques

mixes with the rhapsody of the street vendors.

Taxis are dancing in chaos mumbo jumbo.

This city is occupied with orangotans.

This is Istanbul 1992.

The Moon is shining through the mosques

Cats are feeding themselves with the city's left overs

This is the city of noisy bastards !

Under the Galata bridge European, Asian dreams,
are exchanged over the pints of beer.

I sat down one of those urine perfumed bars
and started to drink with rats.

how brave they are ?

They have animal instincts , so have I

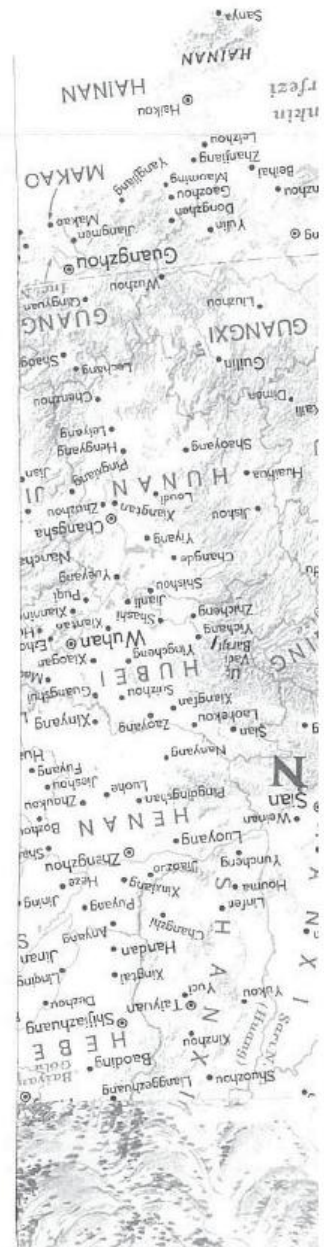
I smell and observe people

I watch the long haired dead city rockers

They have nowhere to go except this creaky old bridge

How one survives in a city like this

Too much alcohol is an easy way out.

Wei Köyü kapis

Kemal Aydemir

0 km 0.1
ÇİZİM: PANDU XU
NGM MAPS

BANA BUNU NEDEN YAPTIN SAVAŞ?

Evin sessizliğine sokağın ani gürültüsü doldu birden. Sesler birbirine karışıyordu. Pencereyi açtım. "Mahalle kavgası" adlı oyun sahnede idi. Başrollerde iki kişi, birinin elinde levye, diğerininkinde kan. Onları ayırmaya çalışan birkaç figüran. Belli ki biri anne, hangisinin elinden aldığını kestiremediğim bir bıçağı neresinden tutacağını şaşırmış, ağlıyordu sadece. Başroldekilerden biri, "Bana bunu neden yaptın Savaş?" dedi. Savaş cevap verdi, duymadım ne dediğini. Muhatabı, yaşadığı hayal kırıklığını aynı sorunun her kelimesine ince ince işleyip tekrar sordu. Savaş tekrar cevap verdi. Defalarca tekrarlandı bu. Ama Savaş ne söylerse söylesin, diğeri o soruyu sormaktan vazgeçmedi. "Bana bunu neden yaptın Savaş?" Yaklaşık 1 saat süren bu kavgada, o adam, Savaş'ın yakasından ellerini kimsenin koparmasına izin vermeden, bundan başka tek bir söz söylemedi.

O adam için üzülebilirdim. Hiç beklemediği bir yerden, beklemediği bir darbe aldığı belliydi. Ve Savaş'ın mahcubiyetine bakılırsa, esasen bunu hak etmediği de. Ama üzülmeydim. Çünkü öfkesinin bir muhatabı, kavgasının bir yüzü ve düşmanının bir ismi vardı. Aldığı hiçbir cevap onu ikna etmeyecek olsa da, başına gelen her ne boksa artık, hesabını soracağı biri vardı. Onu kiskandım. Onun yanında ben, dolunaya doğru havlayan bir köpekten farksızdım.

Dışarı çıktım. Düşünmekten aklımı aşındıran o soruyu sormak için, ben de kendime bir Savaş bulacaktım.

Bir büfeye uğradım önce. Bir paket kısa Savaş box. Savaş'lardan birini çıkarıp intikam ateşiyle yaktım. İçim Savaş doldu. İçim çoktur Savaş doluydu.

Taksi durdurdum sonra. "Savaş'a çek abi." Hangi yoldan gidelim? Savaş'a giden her yol mubahtır. Gittik. Savaş meydanında indim. Cebimdeki 19 Savaş'tan birini daha yakıp içime çektim. Bu gece bu Savaş'ı bitirecektim.

Savaş caddesi ana baba günü gibiydi yine. Görebildiğim her yüze ayrı ayrı baktım. Vitrinler yeni yıl Savaş'ı için özel olarak hazırlanmıştı. Milli Savaş biletçileri, yeni Savaş'ın herkese şans getirmesini dileyerek biletlerini satmaya çalışıyorlardı. Önlerinde umutlu kuyruklar. Benim umudum yok. *Bana bunu neden yaptın Savaş?*

Savaş'an kalabalığın içinden herkese çarpa çarpa yürüdüm. Mutlu görünen insanlara sataştım. Oropsu çocukları! Biri de çıkıp bana vursun istedim. Adı Savaş olsun istedim. Elimi kana bulamak istedim. Annem o bıçağı benden almasın istedim. Artık ağlamasın istedim...

Haybeye.

Bir Savaş'a girdim. En kuytu köşede, sırtımı olası bir sikiş uğruna rüsva olan topluluğa çevirip üst üste 5 şişe Savaş içtim. Savaş orada değildi. Yanıma biri yanaştı. "Kolundaki dövme ne anlama geliyor?" dedi. Yüzüne baktım. Savaş o değildi. "Siktir git anlamına geliyor" dedim. Siktirdi gitti. Savaş gelmedi. *Bana bunu neden yaptın Savaş?*

Çıktım. Kanıma karışan Savaş'ın etkisiyle sendeleyerek yürümeye başladım. Artık herkes Savaş'tı ve kimse Savaş değildi. Savaş orada bir yerdeydi ve hiçbir yerde değildi. İçim Savaş meydanı gibiydi ama Savaş meydanda değildi. Aklım, damperli bir kamyonun dökülür gibi olduğu yere yığıldı. Savaş'ı arayacak, savaştırmak halim kalmamıştı. Cinnetime fon niteliğinde bir yağmur başladı. Yüzümü gökyüzüne kaldırıp son gücümle bağırdım;

Bunu bana neden yaptın Savaş?

Aylin Balboa

AĞZIMA YÜZÜME BULAŞTI

"Yavaş" dedi, "canımı acıtlıyorsun".

Bütün sükunet çağrılarının, daha fazlasını istediği anlamına geldiğini bilecek kadar tanıyordum dilberimi. Tokatladığım diri memeleri iyice emip, ikisinin birden başlarını parmaklarımla ezince çıkan çığlıkları duymazdan gelip yere devirdim esmerimi. Üst tarafla ilgilenirken ısıtmaya bıraktığım kabarık şeytan üçgenine yöneldim. İncecik beli betona yatan birinin, bu kadar sıcak kalan bir yeri olmasına şaşırarak değilim. Umursamadım da. Gömdüm başımı bacakların arasına. Bir yandan ellerimle iri meme uçlarını cımcırırken bir yandan da çenemden damlatana kadar dayadım ağızımı gözüne. Dilimi içinden çıkarıp dizine kadar indirdim, topuğuna kadar öpücükler kondurup, topuklu ayakkabısını çıkardım. Ayak parmaklarını küçükten büyüğe emdim, gizli nüansımı yapıp dilimi ayak tabanında gezdirdim. Kıkırdadı. Hemen yukarı tırmanıp önce yüzüne sonra iki yana ayrılmış iri memelere indirdim tokadı. Piknik yapmıyoruz burada. Kıpırmızı yüzünde intikam değil, tattığı hazı paylaşma heyecanı gördüm. Dilini ağızımdan içeri sokup ciğerlerimdeki havayı emdi. Alt dudağıma yapışıp kanatana kadar ısırdı, daha bir şevkle öpmeye başladı. Artık zamanı geldi deyip arkasına yapıştım. Memelerini kavrayıp omzunu, boynunu öptüm, saçını çekip kokladım. Kasıklarım kalçasına değince anladım: ben de yanıyordum. Sert bir hareketle ittim öne doğru. Tam yerine düştü. Bacaklarını biraz aralayıp girdim içine.

"Rusya?" "Moskova",

"Demir?" "Fe ahhh FE",

"Yeraltından Notlar?" "Dostoyevski",

"Yersiz-yurtsuz?" "Deleuze".

Hem kültürlüydü hem de bacakları güzeldi. İçinde olmayı isteyeceğiniz bütün özelliklere sahipti. Yerine göre hostes olur, hemşire, öğretmen, polis olur. Hem sürekli evde durur hem de bunların hepsi olur.

"Divriği?" "Sivas"...

Uzun siyah saçlarını savurup ritmimize uyarken, birden kendini geri çekip altına aldı beni. Memeleri ağızıma girerken emmeye çalıştım. Müsaade etmedi, tam kulağıma tokatla yumruk karışımı bir şey yerleştirdi. Çınlamanın arasında "Leva" dediğini işittim. "Bulgaristan. Ama 2007'de Avrupa Birliğine girdi bunlar, ileride avroya da geçebilirler belli olmaz."

Cevabımdan memnun olduğunu suratından değil, kasıklarının beni içine çekişinden anladım. Bu bonkörlüğüne karşılık ben de ritmi yükselttim. Hoşuna gitti. Sallanan memelerini suratımdan çekip sırtını geriye verdi. Özgüvenim tavanda ve kulaklarıma kadar zevk içinde sıradaki soruyu beklerken onu işittim. "Gizem?". Hassastır. Bozuntuya vermedim. "Esrar..".

Bedenini toplayıp tekrar sordu: "Barbie!!?". Yine bozuntuya vermeyebilirdim, tabi yumuşamaya başlamasaydım. "Konuş lan orospu çocuğu, neden? Ne istedin de vermedim sana kahpenin çıkardığı?"

Boğazımı sıkmasaydı bile verebileceğim bir cevap yoktu. Yine de bir şansımı deneyeyim dedim. Bileklerini kıvrıp yarım nefes adım.

"Dur açıklayabilirim".

"Neyi açıklayacaksın ha neyi? Beni nasıl boynuzladığını mı?"

Boğazımdan kurtulan elleri suratımı yumruklarken beş dakika öncesini düşündüm. Sıkı iri memelerini, diri tenini, yeşil göz, siyah saç. Mutlu mesut gidip gelişlerimizle dolu yılları...

Burnuma yediğim yumruğun zonklaması beni kendime getirdi. Suçu yüzüne vurulan bir çocuğun eblehliği vardı yüzümde. Bir şey söylemeliydim.

"Ben seni seviyorum."

"Beni seviyorsun tabi. Sevecek başka kimse kalmadı çünkü."

Yüzündeki acımasız ifadeyle neyi ima ettiğini anlamam olanaksızdı. O da beni fazla zorlamadı. Yatağına arkasına zulaladığı, bedeninden ayrılmış kafayı önüme attı.

Gizem'in gözleri tam karşımdaydı. "Beni kurtar, Ali" demiyordu, "Seni seviyorum" demiyordu. Öylece cansız, boşluğa asılı kalmıştı. Kafayı elime alıp öylece kaldım. Gözlerine baktım iyice. İçinde canlı bir şey kalmış mı diye. Yoktu. Ne var ne yok gitmişti. Göz kapaklarını indirmeye çalıştım huzur bulsun diye, olmadı. Tekrar denedim. Biri kapandı. Öbürünü yavaşça indirmeye çalışırken kapalı olan açıldı. Kafayı dizime sıkıştırıp iki elimle denedim. Biri kapandı öbürü yarım açık kaldı.

"Belasını buldu orospu. Artık kafasıyla idare edersin çavuşu tokatlarken". Sikimdeki bütün kan bir anda beynime sıçradı, yerimden kalkıp çenesine bir kroşe çıkardım. "Allah belanı versin Asuman". Asuman ağzı yüzü dağılmış, odanın köşesine yuvarlandı. Arkamdan söverken dal taşak banyonun yolunu tuttum elimde Gizem'in kafası. Bedeninin nerede olduğunu biliyordum.

Tam tahmin ettiğim gibi Gizem'in vücudu küvetin içinde kaskatı yatıyordu. Bedeni sudan çıkarıp havluya sardım. Aynanın önüne geçip bir sigara yaktım. Kafamı sikeyim. Neden onu orada unutuyorsun. Bir gecelik kaçamak nelere mal oldu.

"Küvette oynanması güzeldi değil mi a angut, niye onu orada unutuyorsun?"

Gizem'in kafasını alıp bedenine tekrar oturtmaya çalıştım. Biraz zorlayıp esnettim yerine otursun diye. Oturur gibi oldu elimi çekince kafa yere düştü. "Kırmış orospu" diye söylendim. Bozulmuş olmaz artık. Yenilgiyi kabullenip buz gibi fayansın üzerine oturdum. Elimde iki kırık parça bir sigara daha yaktım. Gizem yoktu artık. Onu ilk gördüğüm vitrini hatırlatmaya çalıştım. Acaba gitsem aynısından bulur muyum? Nereye buluyorsun yirmi sene oldu. Bir sürü yeni model geldi geçti. Sigaram bitene kadar yerde bekledim. Asuman düştü aklıma. Evet Gizem gitmişti ama Asuman burada ve hep yanımda olmuştu. Çok da haksızlık etmemek gerek Asuman'a, gidip gönlünü almak lazım.

Sigaramı klozete bakkal fırlatışıyla yollayıp Gizem'i yerden toplayıp son bir defa baktım. Bacaklarının arasında, yerinde olması gereken yerdeki boşluğu okşayıp, bacak arası olması gereken gibi olan Asuman'a dönmek üzere Gizem'i çöpe kendimi koridora attım.

Odaya girmeden önce biraz içeriyi dinledim. "Asuman.... Özür dilerim, inan bunlar geçmişte kaldı. Ben öyle bir insan değilim Asuman. Çocuk oyuncaklarıyla vakit geçirecek biri değilim inan. Bir anlık gaflete kapıldım. Valla çok özür dilerim Asuman, çok. Asuman...." Ses gelene kadar beklesem mi diye düşündüm. Ama taşaklarının ağrısı dayanılacak gibi değildi ve içeri girip bir an önce yarım kalanı bitirmeliydim. "Asuman içeri giriyorum".

Kapıyı hafifçe aralayınca zehir gibi bir yanık kokusu yaktı boğazımı. Hemen içeri dalıp pencereyi açtım. "Asuman..., hayır Asuman ya..". Attığım yumrukla havalanan Asuman egzotik kokulu mumlarımızın üzerine düşmüştü. Kalan parçayı çekip yanan yerlerini söndürdüm. Hayat öpücüğü yaptım sibobundan. Ama olmadı. Komple yanmış. Yere yığıldım. "Allah belamı versin benim Asuman, özür dilerim..." Yanmadan kurtulan kafasını avucuma alıp, siyah saçlarını okşadım, "Güle güle Asuman. Güle güle". Her zaman açık duran ağzına bir veda öpücüğü kondurdum.

Ağzı her zaman açık kalıyor ve kafası bedeninden ayrı şişiriliyor. Bir dakika! Her şey bitmiş sayılmaz...

BU YAŞAM

Bu yaşam
Tuşlamak için
Bir düşünceyi
Harfleri
Dillemek için
Öpmek için
Bir alını
Bir alanı
Susmak için
De
Olabilir
Bu yaşam

Emre Gürkan Kanmaz

Ali Celeptaş

FA

Ben merkürüm , ben ölüyüm
ben senin dizlerini açan Cebrailim
ben sihirli anüsüm
kalbinin hepsini istiyorum
ben cebindeki sarı maymunum
bir hayvan gibi zayıfım
bir hayvan gibi hızla zayıflıyorum
ben kükürtüm
ben sığındığın 6 yüzlü tanrıyı
onun gözlerinde deliliği gördüm
onu kadın kıyafetleriyle düşlüyorum sürekli
ağız çiçek açıyor
güzel yüzüne yağlar sürüyormuş gibi
çıkık karınlı melek tavus
henüz Miley kadar gençsin
arap flütü druidimin göğsünü genişletiyor
tekno fetiş bahçeleri
sevgilinin çarşafı bir ulumadır
İquitosta gökyüzü gibi her şey çok kötü gözüküyor
rmiley cyrus'un anüsü merkür kadar soğuk ve uzak

Toplanma
alanı
Gizem Aktan

Yanında

KARALAMA #4

cennete gelmeden son kavşakta

büyük darlama olimpiyatlarına

son baktığımda

sünni cihazçılar öndeydi

<Muhammed size bir titreşim gönderdi>

<Muhammed size bir titreşim gönderdi>

<Muhammed size bir titreşim gönderdi>

Muhammed sizi dürttü.

Dürt.

Geri al.

ve yirmi puan turuncu masaya

(şak şak şak şak)

iki

dibine kadar nefret

arşa kadar da korku ile

tüm insanlık şöyle bağııyordu :

pasaparola volkan

pasaparola volkan

pasaparola volkan

pasaparola

pas.

hiç bir şey diyemedim

-volkan bey son otuz saniyeniz

harfler çıkmadı

-volkan bey süreniz azalıyor

sözcükleri kusamadım

-bzzt! maalesef yanlış cevap

ÜÇ

canım cehennemel

en azından ısınmak için fatura ödemeyeceğim

DÖRT

"n'olur n'olmaz bi' tur daha atalım"

yer yer etkili

sağanak yağış

sekiz ıslak çorap

barınaktan uzak

yok mu bu fukaralar için acil durum butonu ?

kabul! gereksiz kullananlar cezalandırılsın

geriye döneni vururum bunu unutmayın

sen de şu megafonu bana ver çabuk!

gerçeği biraz daha ertelemek için

semtin bütün torbacıları birleşin!

NASIL

KARALAMA #3

şaşırmıyorum.

vaziyetin boktanlığından bahsetmek için
uzun-afili cümlelere gerek yok

iş bulmak zorundayım, olmuyor.
ölene kadar içmek istiyorum, olmuyor.
geçenlerde bi' kızla tanıştım, olmuyor.
benim de çocukluk hatıram yok Perec,
ama böyle de olmuyor.

kurguda hallederiz diyorum, olmuyor.
elli kuruşu sonra bıraksam, olmuyor.
silahlanıp öldürelim diyorum, olmuyor.
o zaman zarif biçimde biz ölelim diyorum

bu da olmuyor.

OTOBÜS SIKINTILARI #2

73. Yenibosna - Taksim. Akşamüstü. Herkes sözleşmiş olarak bu otobüse mi binmiş bilmiyorum ama burda nefes almak gerçekten bir solunum cihazı gerektiriyor. Aksaray'ı yeni geçmişken, hemen sol önümde duran iki lavuk son yıllarda artan Arap popülasyonu üzerine konuşuyorlar. Mesele artık, Beyoğlu çevresindeki her dükkan tabelasının Arapça yazılması üzerine geliyor. Çocukların teki "Sevaba giriyoruz" diyor. Ve dünyanın en idiotça analojisini yaparak "Düşünsene burda savaş çıkmış ve kaçıp Yunanistan'a gitmişiz. Türkçe tabelalar görmek istersin değil mi? Nasıl kolay yaşarız yoksa" diye saçmasıkim şeyler söylüyor. Bu noktada dayanamayarak "Afedersin" diye lafa giriyorum. "Milyonlarca Kürt için Kürtçe tabela olmaması da büyük bir hataydı değil mi?"

"O iş öyle değil" diyor amına koduğum. Sonra bana, Kürtçe'nin, 60'lı yılların sonunda CIA eliyle Türkiye'yi bölmek için tamamıyla uydurulmuş yapay-sahte bir dil olduğundan bahsediyor. Ve Haseki durağında inerlerken, saygıdeğer filoloğumuz bana "Biraz oku, araştır arkadaşım" diye tavsiyelerde bulunuyor.

Otobüsten iniyorlar. Arkalarından bakıyorum. Durağın çaprazındaki büfede tavuk döner hala 2 lira

Volkan Yalçın

ÇOK KISA ANI

Uyandığımda dört kişilik masada beşinciyim. İçki sohbeti, ilişki analizleri-ki en haz aldığım budur, aile bireylerinden şikayetlerin tam ortasında buluyorum kendimi. Gözüm sürekli saatte. Niye olduğunu bilmiyorum. Yetişmem gereken bi' yer yok. Saat sabaha karşı 2 muhtemelen. Telefonumun saati bozuk ve son otuz iki saattir düzeltmek için bi' çaba göstermediğimi hatırlıyorum. Yanımda oturan kısa boylu ablayı tanıyorum. Bana bira ısmarlıyor. Ne zamandan beri burdayım, ne saçmaladım, ne kadar içtim bunları öğrenmem gerek diye düşünüyorum sonra vazgeçiyorum. Bir iki bira daha...

Tuvalete gitmem gerekiyor. Çişimin geldiği son an geliyor hafızama. Çantama yöneliyorum. Onu da alırım hep tuvalete giderken. Bazı insanlar şaşırır ama yadırgamaz. Kadın olmanın gerektirdiği fevkaalede gizemi kullanmaya bayılıyorum diyelim. Erkek egemenhölölö düzeninhölölö...

Karşımda oturan kel oğlanın anlattığı uzun, atar ve testestoron dolu anısının bitmesini bekliyorum. "Siz bişey ister misiniz?" sağıma dönüp aldığım onayın üzerine lütfen cevabını veriyorum. "Ben bi işeyeyim."

Merdivenleri inerken beynim bembeyaz bi' sayfa gibi. Bembeyaz sayfalar hüzünlü değil umutludur. Kapıyı kapatıyor ve pantolonumu indirip çişimi yapıyorum. Normalden biraz uzun sürmesi sağlıklı olduğuma delalet diye düşünüyorum. Ne alaka bilmiyorum. Sadece işeyen insana özel olan bölmeden hemen çıkmıyorum. Çantamla uğraşıyorum. Bişeyler arıyorum. Buluyorum.

Mekanın müziğini tuvaletine veren işletmeci sen benim adamımsın.

Kapıyı açmış, aynaya bakmış, gördüğüm resimden hoşlanmış olmalıyım ki masaya döndüğümde "Nerde kaldın yaa" tepkileri beklemiyor beni. Onlar da sarhoş. Sarhoşları severim. Yaşadığım şu yirmi küsur senelik aralıkta anlayamadığım bi' şey varsa o da hafızam diye düşünüyorum. Bana kazıkların en büyüğünü o atıyor her zaman. Her zaman olmasa da, oynamaktan en fazla hoşlandığım şeyin benimle böyle oynamasına dayanamıyorum. Kayıp anlar, kayıp hatıralar, kayıp bilgiler insanoğluna yakışmıyor diye düşünüyorum. Öğrendiğim bi' şeyi gerçekten öğrendim mi diye kendime sorduğum anlardan birindeyim. **Nerdeyim amk ?**

Boş bira bardağı. Yuh bu hesap ne ? Tek tek kontrol. Mekanın biraz ötesinde telefonuma bakarak geçirdiğim 3 sene. Taksi. Masadan kalkın diğer dört kişiye bakıyorum. Eksik yok. Bira ısmarlayan ablanın karşısında oturan oğlan da biniyor taksiye. Adı Y ile başlıyordu, üç kere sorduğumu hatırlıyorum.

Tamam ben de biniyorum.

O soruyu sormuyorum. "Nereye gidiyoruz?"

Gecenin başından beri ne konuştuğumuzu bilmiyorum. Belki okulumu ve işimi sormuş olabilirler. Ne cevap verdiğimi düşünerek enerjimi harcamıyorum. Abla öne oturuyor biz arkaya sığıyoruz. Işıklar çok hızlı akıyor. Musluktan akan ışıklar gibi mideme oturuyor. Midem bayram ediyor. Yanımda oturan Y bi' şeyler anlatıyor kulağıma. Kelimeler de cümleler halinde mideme iniyor. Ben ve midem mümkün olduğunca karşılık vermeye çalışıyoruz cümlelere. Bi şişe çıkıyor ortaya. İki yudum. İki dakika. Bir evdeyim. Yüksek tavanlı, duvarlarında karakalem çizimler olan bi odada 7 kişiye. Midemle birlikte sekiz. Telefonumu arıyorum. Eski bi koltukta tek başıma oturduğumu fark ediyorum. Koltuğun minderinin yanına sıkışmış olan telefonun ekranına bakıyorum. Saat saçma. Bardaklar, çerez, karanlık müzik, baharat kokusu.

Evdekiler tanıdık belli ki. Dev bir muhabbetin tam ortasında bana yönelitlen "Sen neler yapıyorsun?" sorularına en kuul cevapları arıyorum. Hiç bi' şey yapmıyorum demek yeterli gelmiyor entel piçlere. Okuduğum okuldan, çalıştığım işlerden bahsediyorum. Nefret ediyorum bunları yapmaktan ama masanın üstündeki şişleri görünce küfre sapıyorum. Bekledikleri şeyleri duymalarını sağlıyorum. Bu insanların beklediği tek şey onlara soru sormam. Benim de onların mükemmel ama küflü hayat

tarzlarına dair bi fikrim olmalı. Soruyorum. Hiç kimseyi kırmak istemiyorum. Şaraptan dördüncü yudumu alıyorum. Midem de bi' şeyler söylemek, kendi stilini ortaya dökmek istiyor ama izin vermiyorum. Çantamı da alıp tuvaletin yerini soruyorum. Kapıyı kapıyorum, üstüme kilitliyorum. Çişim yine çok uzun. Seviniyorum. Çantamı kurcalıyorum. Aynada kendime bakıyorum. Sonra bi daha bakıyorum. Takside yanımda oturan Y geliyor aklıma. İçeride miydi? Hatırlamıyorum. Tuvalette bu sefer biraz fazla kalmış olmalıyım ki kapının tıklatılmasıyla kendime geliyorum. İyi misin. Evet. Çıkıyorum. Tanıdık abla yüzüme bakıyor.

"Ne haltlar karşıtıyorsun?"

"Çiş"

"Çıkalım diyoruz."

Karakalem resimler. Eski koltuk. Y. Boş bardak. Ayakkabılarım. Birileri kusmuk temizliyor ama umarım benimki değildir.

Ne kadar ilerleyebileceğimi merak ediyorum. 'Merak' diyorum sonra kendi kendime; beni öldürmeyen tek şey, beni öldüreceği güne kadar. Edebi hiç bir cümle yok kafamın içinde. Sanat ayık insanların ayık olmayanları etkilemek için bulduğu bir yöntem. Ama bana işlemiyor diye düşünüyorum. Taksi.

Gözümü açtığımda tekel bayıcı adam bana bakıyor. Suratında alaydan çok her şey var. Ne içiyorsun? Tuborg. Serin hava. Kalabalık. Sokaktayım. Bi' mekanın önünde gençler ne beklediklerini bilmeden bekliyorlar. İçerde ne dağıtıyorlar diye merak ediyorum. Beynim artık saatlerce çiğnenmiş bir sakızı andırıyor. saatlerce darbe almış ve eskimiş bir sakız. Beş metre boyunda bir adamın önündeyim.

"Bu giremez" diyor beni göstererek. Yanımdaki abla bi' şeyler anlatıyor. Benden bahsetmediğine bahse girerim. Konuşmalar. Tartışmalar. Ben yanlış anlıyorum herhalde. Paranoyanın zamanı değil. Bileğime damga vuruyor beş metrelik adam. Bileğime bakıyorum. Bir erkek sesi "Olay çıkarma" diyor. "Bende seni" diyorum. İçeri giriyoruz.

Çok yüksek müzik. Merhaba bass. Seni deli gibi seviyorum. Tuvalet. Müzik. Y. Tükürükler. Ter. Dansa benzer şeyler. Karanlık. Klozet. Karanlık. Ne kadar çok işiyorsun, diyor Y. Boşaltım sitemim ona verdiğim rüşvetin karşılığını iyi veriyor diye düşünüyorum. Tek kelime edecek halim olduğunu sanmıyorum. Son yirmi altı yıl orda, o insanların, o amfinin altında sona eriyor. Fazlasına ihtiyacım yok. Belki son bir kaç yudum bira daha. Gözümü kaçınıcı defa açıyorum bilmiyorum. Her seferinde telefonuma sarılmam ise ayrı bir hastalık belirtisi.

Sabah olmuş olmalı. Her yer aydınlık ve serin. Kaldırımda oturuyorum. Telefonumu arıyorum ama yok. Telaş yok. Çantama bakmak için elimi atıyorum çantam yok. Sol elimin altında bi ıslaklık hissediyorum. İçinde çok parçacık olmayan sarımsı bi sıvını tam yanında oturduğumu fark ediyorum. Tanıdık geliyor, gözlerimi kapıyorum. Gözlerim vücuduma ait değilmiş gibi zonkuyor, kafamdan bahsetmiyorum bile. Saçlarımdan, ağzımdan, parmaklarımdan göbek deliğimden. Telefonu aramak için tekrar ceplerimde gezdiriyorum ellerimi. Yok. Ayağa kalkıyorum. Soyuldum. Vasıfsız hikayelerin baş kahramanı oluyorum. Salaklar gecenin sonunda telefonumu ve çantamı alıp beni burada bırakıyorlar. Eve yürümek zorunda kalıyorum. Havanın serinliği annemin lafları gibi çarpıyor yüzüme. Üzülüyorum. Annemi üzmüş olsam daha çok üzülürdüm.

Anıl Yıldız

KÜRDAN ADAM

kötü adamı oynamaya çalışıyordu herkes
üst üste küfredip üst üste yakılıyordu sigaralar
yüzüme bulaşan sahiciliği silmeye çalışıyordum bende
bir kaç mevsimimi alırdı bu
bir kaç dostumu alırdı benden
bir kaç keyfimi.
herkes cesurdu
herkes yalnızdı ayaklarına kadar
herkesin devasa aşkı vardı şüphesiz
ben çok mu uzaktım kandırmaya kendimi
bu kavgayı sevmedim hiç.
kavgayı sevdim demeleri bile gerçek olanla verdiği
kavgaydı onların.
onları da sevmedim
onları sevmem bir kaç ömrümü alırdı benden
bir kaç yaşım düşerdi eksilirdi
gözümünden.
kendim için güzel müzikler dinledim
Allah içinse güzel elmalar yedim.
herkes cesurdu.

Erdal Erdem

MAGMA EDEBİYATI

Tuvalet kağıdı biraz nemli. Kıçımı silerken bunu düşünüyorum. Babam banyo yapmış. Lavabonun içinde kıllar var. Tıraş olmuş ama tam temizleyememiş lavaboyu. Gözleri artık eskisi kadar iyi görmüyor. Sıçarken okuduğum eski mizah dergisini çamaşır makinesinin üstüne koyuyorum tekrar. Ellerimi yıkayıp çıkıyorum.

Gün içerisinde uyuyup uyanan insanların o huzursuz ruh hali var üzerimde. Telefonun ışığı yanıp sönüyor. Kim bilir kaç Whatsapp mesajı var okunmamış. Umurumda değil. Tadım tuzum yok. Morrissey dinlemeye karar veriyorum: Neal Cassady Drops Dead.

Facebook'ta yarak kafalı bir yazar müsveddesi yeraltı edebiyatı yaptığından bahsedip, beat kuşağını taklit ettiğini iddia ettiği birilerine sövüyor. Daktiloyla poz vermeyip stüdyoya girip profesyonel fotoğrafcılara para veren gerçek bir yeraltı yazarı. Henüz işinin bittiğini bilmiyor. Yeraltının da altı var birader. Biraz daha zorlayıver. Bak ben Magma Edebiyatı yapıyorum.

Ben günü öldürmeye kararlıyken TTNET yine yapacağını yapıyor. 15 dakikada bir interneti kesiyor. Böyle hizmet sağlayıcının ta amına koyayım ben! Kartal'da yaşamak sahil kasabasında yaşamak gibi. 27 senedir medeniyete ulaşmak için en az bir saatimi yolda heba ediyorum. Metronun 2012'de ulaşabildiği bir ilçeden bahsediyorum, düşünün. Dedem azıcık kassaydı şimdi ben de Kadıköy edebiyatı yapabilirdim. Ne vardı gelip Kartal'da arsa satın alacak? Ya Erzincan'da yaşa ya da İstanbul'un ortasında. Gelip Kartal'a yerleşecek ne var? Burada internet bile sıkıntılı. Burada mahalleli bile sosyal demokrat. Yaz aylarında CHP'li belediye Haluk Levent konserleri düzenliyor. Ben bunları hak edecek ne yaptım?

Lokasyondan bu kadar dert yanmak yeter. Magma edebiyatının derdi bu olmamalı. Magma Edebiyatının odağında karı-kız olmalı. Sanat karı-kız içindir. Gerçek bir magma edebiyatı yazarı Facebook'ta asılabileceği hatun profili aramaya yazmaktan daha fazla zaman ayırmalı. Ters tepki aldığı anda kıza yavşak diyebilecek kadar yüzsüz olup, kadınlara ne kadar değer verdiğini her fırsatta dile getirmeli. Google'da kendi adını yazıp aratmalı, Ekşisözlük'e dava açmayı düşünmeli. İkiyüzlülük her zaman prim yapar.

Ehh yeter bu kadar, sıkıldım.

Bu arada Kadıköy'de hala ev arıyorum. Bulursanız çaldırıp kapatın, ben sizi ararım.

Burak Albayrak

HABERSİZCE SÜNNET EDİLEN BOYNU BÜKÜK YOLDAŞLARA

"Sevişirken rüyada neden ayrıldık? / Neden mecbur olduk neden ayrıldık?"

Tülay Özer- Neden ayrıldık şarkısı, 45lik, dinleyin

Babam köye gitmeden önce annemle önümüze bir davetiye attı:

"Buna beni temsilen gitmeniz gerekiyor."

Sünnet düğünü.

Sadece cesedimi o düğüne sürükleyebileceklerine yönelik bir tavır sergiledim. Fakat babam bu sefer de oltaya leziz bir yem sürerek denedi şansını:

"İçkili olur bu düğün, yemek ve mezeler de cabası, elit bir düğün olacak yani."

"Ne zaman?" diye sordum.

"Haftaya Pazar."

"Saat kaçta? Ben çalışıyorum Pazar günü, 8'e kadar."

"Davetiyede 19 yazıyor ama siz 8buçuk gibi gidersiniz."

"İçkili olacağından emin misin baba? 3 aylardayız."

Çalıştığım sektörden dolayı dini günlere, aylara ve yıllara hakimdim. Ne zaman kadir gecesi, ne zaman kandil, bu kandil ya da kadir gecelerinin anlamı nedir, hepsinden haberim oluyordu. Eğer bir gün kandil ya da kadir gecesi ise o gün mutlaka içiyordum. Muhabbet şöyle geliyordu:

"Bugün ben niyetliyim."

"Neden abi?" diye soruyordum.

"Kadir gecesi bugün."

"Hadi ya, bütün Kadirlerin doğum günü yani, hayırlı Kadirler, akşam ben de kutlayım içerek."

"Çarpılacaksın bir gün de, ne zaman göreceğiz."

"Biz k s z abi,  ener  en'e kendisini kovdurtmak için, onun havuzuna i eyen Kemal Sunal tarzında takılıyorrum ama adam beni koymuyor. Sonu nereye varacak bilmiyorum."

Ve ertesi gün i e kokumla giderdim; i kili kokumla. Alı mı lardı bu duruma. Bazen de gerçekten ta a ın dibine vurmalık konular olurdu. Birisi bir hesap yapmaya kalksa, 70 yıllık bir hayat d   nd   n zde, bahsedeceğim muhabbetleri dinledi iniz total yıl sayısını 12 falan bulacağı kli e din konuları:

"Ben namaz kılarken Hazreti Ali'ye de "essealaminaleyk mlsadasdksadaladsaldaas dai" diye dua ediyorum, ben Hazreti Ali'yi seviyorum, ama burada bir ayırım var, kızılba la alevi ayırımı, şimdi kızılba lar ayrı bir olay..."

"Kızılbaş diye bir şey yok, Kızılba lar kerbelada çok az sayıda kalan mücahitlerin, 'yahu Alicim, biz iyi güzel bir savaşa girdik de, hankisi bizden, hankisi onlardan bilmiyoruz, etme ne eder k he mi?' sorusuna bulunan bir çözüm, bellerine ba ladıkları şeyi kafalarına ba lamaları ve o şeyin renginin kırmızı olması... vs vs."

Ya da:

"Adam namaz kılıyor sonra da kızların g t ne bakıyor,  yle M sl manlı a ben nah çekerim, sikerler  yle Müslümanlığı, kul hakkı yiyor sonra da Müslümanım diyor  yle Müslümanlık yok."

Bu konu en sevdiğim konuydu. Kul hakkı konusu; şöyle katılırdım tartışmaya:

"Ya sana diyor ki, bana diyor, kulaklıkla gelme, her şeyle gel ama kulaklıkla gelme bana diyor sana, hala kulağında kulaklıkla adamın karşısına çıkanlar var, bu ne biçim Müslümanlık aminor! Yeter böyle Müslümanlardan  ekti imiz."

G l  meler g l  meler..

Her neyse, babamın cevabı net oldu:

"  kili olacak, yoksa ben size gidin demem."

Parmaklarımı k t rdeterek kabul ettim.

1 haftalık süre kendimi bir sünnet d   n ne gitmeye ikna etmem için yeterliydi. Bu acılı gününde küçük dostumun yanında olmaktan başka çarem yoktu. Onun acısını ben anlardım. O sıralar kız arkadaşım Ankara'ya geldi ve onu da davet ettim.

"Beleş içki var. Gel."

Yağmurun, Ankara'nın üzerine ölümüne yağdığı bir gündü. Kardeşim Bulgaristan uçağındaydı ve tüm parasını evde unutmuştu. Ona unuttuğu parayı yağmurun şiddetinden dolayı yollayamadım, bir de üstüne Kızılay'da mahsur kaldım. O derece yağıyordu yağmur. Ben de ellerimi semaya kaldırdım:

"BU YAĞMURLAR, BU YAĞMURLAR, KÜÇÜK DOSTUMUN GÖZYAŞLARI!"

Diye düşünerek düğün için daha bir motive oldum. Sonunda Vedat Dalokay salonundaydık. Vedat Dalokay da hep bir komut hissi verir bana. Bir savaşta, kime sesleneceğini şaşırın bir komutanın söylediğini hissederim

"Vedat, Dalokay!"

"Ben İlyas, komutanım."

"Cevap verme asker! Dalokay!"

"Emredersiniz komutanım!"

Ortam gerçekten de nezihti. Köşede bir masaya yerleşip düğün sahiplerine selam verdik. Annem takılmıştı zaten elemanlarla. Adam bizi görünce "Yenge, neden haber vermiyorsun?" diye anneme önce kızdı, sonra iki tane garson çağırdı panikle. "Ne gerekiyorsa" dedi, "ne gerekiyorsa." Bunu duydum ve kendimi lord gibi hissettim. İçki olarak sadece rakı düşündüklerinden annem içmedi. Ben hemen bir tane söyledim. Kız arkadaşına da söyledim bir tane. Mezeler de nefisti. İlk yudumu aldım ve kendimi düğüne gelme motivasyonuma fazla kaptırdığım için kederli bir tartışma konusu açtım karşımdaki iki kadına:

"Sünnet... BENİ DE SÜNNET ETTİRDİNİZ! NE HAKLA?"

"Aa" dedi annem, "bu nereden çıktı ayol?"

"Hayatımla ilgili böylesine ciddi bir kararı, benim hiçbir şeyden haberimin olmadığı/olamayacağı bir dönemde aldınız ve kestiler anne, bunu nasıl yapabildiğinizi merak ediyorum gerçekten? Hayır, bu ne genişlik?"

Gülüyorlardı. Şaka yaptığımı zanneditiyorlardı ama ciddiydim. Gerçekten ciddiydim.

GÜNEŞ
BENZER
YILDIZ

1422

"Gülme anne, açıkla!"

"Bunu olman gerekiyordu, ünlülerin sünnetçisi Kemal Özkan'a sünnet ettirdik seni, yine yaranamıyoruz."

Ve gülüyorlardı.

"Anlatamıyorum sanırım" dedim, "benim en hassas yerimi kestiriyorsunuz, bunu yaparken bana sormuyorsunuz, bunu yaparken ben daha akli melekemi kazanmış değilim, 1 YAŞINDAYIM, 1! Bir gün kendimi bi' buluyorum, çüküm çoktan kesilmiş. Her şey için çok geç. Birileri benim adıma kararı çoktan vermiş, kalemimi çoktan kırmış! Çük kesildikten sonra bunu ünlü biri mi kesmiş ünsüz biri mi ne fark eder!"

Ve gülüyorlardı.

"Bakın çocuklar" diye sakinleştim, derdimi daha iyi anlatabilmek için tane tane konuştum. "Beni kestiler, ve o parça artık gitti. Bir daha sünnetsiz olmama imkan yok. Çünkü konu yıllar önce kapandı. Bir şeyi bir daha geri getiremeyecek olmanın dehşetini ve çaresizliğini hiç yaşamadınız mı? Saçlarım da öyle, dökülüyorlar, kel olacak olmama üzülüyorum, yılların ardından, dur ya şöyle bi saç yapıyım diyemeyecek olmam, bu korkunç çaresizlik beni dehşete düşürüyor. Anlatabiliyor muyum? O BİR DAHA GERİ GELMEYECEK! Bitti, konu kapandı, bir daha siksen geri gelmeyecek! Bunun ne demek olduğunu anlayabiliyor musunuz?"

Delirmiştim resmen.

Ve onlar gülüyorlardı.

Bir sigara arası vermek için dışarı çıkarken zavallı küçük dostumun, salonun girişine koydukları dev fotoğrafı dikkatimi çekti. Gözlerinde bir problem vardı. Bir gözü sola, diğer gözü sağ üste bakıyordu. Bu fotoğraf bana, çocuğu sünnet ettirebilmek için, çocuğun gözlerini şaşırtana kadar dövmüşler gibi bir duygu verdi. Tövbe estafurullah.

Aradan sonra yerime dönüp hemen bir duble rakı daha söyledim. Rakım geldi. Kız arkadaşım da içmeyeceğini söylemişti. Bütün rakılar benimdi. Derken takı merasimine geçildi. Düğünlerde anonsla takı takılmasına gıcık olurdum. Rakımla göz göze gelip geçmesini beklemekten başka yapacak bir şeyim olmadığına kendimi ikna etmeye çalıştım. Fakat beni şaşırttılar. Sanatçı takılar için misafirleri zavallı küçük dostumun cibinliğine davet ettikten sonra programına devam etti. Herkes sessiz sedasız takısını takıp, oynamaya kaldığı yerden devam etmeye başladı. Zihnimdeki ampul hemen yandı. Takı takıyorum ayağına çocuğun üzerine eğilip, takılan

NATION

altınların birkaçını yürütebilir miydim acaba? Günler sonra bunun konusunu açtığımda, anons olmadığına bir kamera koyduklarını öğrenecektim. İlla kimin ne kadar taktığına bakacaklar. Bu konunun düğün sahipleri için neden bu kadar önemli olduğunu biliyorum. Kim bize taktıysa bizim de ona takmamız icap eder diye ve hasılatı hesaplamak için, bir yanlışlık olmaması için böyle bir şey yapıyorlardı. Ne için yaparlarsa yapsınlar, benim için saçmaydı.

Bir keresinde yine zengin birisinin düğününe gitmiştik. AKP'lilerdi. Babamın fazla sosyal olması nedeniyle orada bulunuyorduk. Bakan falan gelip 3 çocuk yapın demişti. Her neyse. Takı merasimi anonsla yapılıyordu. Ve abartmıyorum, mikrofonu tutan adamın telaffuz ettiği rakamlar ve takılar şöyleydi: Gelinin halasından 5000 lira. Damadın dayısından 8 tane bilezik. Gelinin amcasından 2 tekne, 3 taka ve 5 adet şişme bot, Damadın babasından Bir adet Yozgat ve bir adet Kırıkkale.. Merasim, maddi anlamda boku çıkararak sürerken, babamın elindeki küçük altınla göz göze geldiğini anımsıyorum.

*** (Şöyle yıldız koyarak Yılmaz Özdil tadı yakalayım. Tabi gönül isterdi ki, sizlere ibretlik ders verdikçe de kendimi yücelteyim ama bu olmayacak, çünkü ben Yılmaz Özdil değilim, Yılmaz Özdiller ölsün, Özlem Özdiller çok yaşasın, çünkü benim de gönlüm dağlarda)

Sünnet bize birçok şeyi hatırlatıyor. Ben mesela Melih Gökçek'in rakamlar dünyasıyla kendi kendisine eğlenmesini hatırlıyorum. Hangi yıldaysak, diyelim ki 2000, 2000 tane çocuğu sünnet ettiriyor, 2000 tane çifti evlendiriyor. Toplu katliam dediğimiz. Ama benim asıl sorguladığım bu adamın rakamlar konusundaki takıntısı. Bir ara da açılış sayısını belli bir rakama tamamlamak için, 3 tane taksi durağı, 5 adet otobüs durağı, iki kümes ve 3 adet müstakil ev kapısını da açılışı yapılacak diğer şeylere eklemişti. Diğer bir takıntısı da Disneyland Melih beyin. Her seçimde Disneyland vadediyor (: Bunu o kadar çok istedi ki; insan onun çocukluğunu yaşayamadığını falan düşünmeden edemiyor. Zannediyorum ki bir gün Disneyland'ına kavuştuğunda ilk bir hafta "henüz açılmadı" bahanesiyle girip içinde doyasıya oynayacak, Disneyland'ın tadına ilk kendisi varacak.

Şöyle 600lü yıllara gidiyorum, bakın mesela Mekke'de sünnetin diğer anlamı da geliyor aklıma. Sünnet mi, farz mı, mekruh mu, o da mı sünnet, şu da mı mekruh? Soruları arasında mekik dokuyup duran sevgili Müslüman kardeşlerimiz de habersizce sünnet edilen küçük dostum kadar hüznlendiriyor beni.

Nihayet müsaade isteyip düğünü terk ettiğimizde 3-4 duble rakı içtiğim için mutluydum. Diğer yandan küçük dostumun fotoğrafıyla çıkarken göz göze gelmeye çalışıp, gözlerinden dolayı bunu başaramayınca yine hüznlendim. Şu zavallıya, şu sabiye kıymışlardı demek. Öyleyse

dedim, bu acı günde iyice sarhoş olmalıyım. Elbette, yoksa içeceğimden değildi. Evin oraya gelince, gidip kendime bira aldım. Kız arkadaşımın kaynanam gibi, sanki içip içip onu dövüyor, çocuğumuzun rızkını içkiye yatırıyormuşum gibi bakan gözlerini görmezden gelip ilk biramı açtım.

4. biramın sonlarına doğru artık dayanamadığımı fark ettim, ayıp olacaksa olsun. Kız arkadaşıma dönüp ağızımdaki baklayı utangaç bir gülümsemeyle çıkarttım.

"Sünnet olan çocuğun gözlerine dikkat ettin mi?"

"Ay evet!?"

"Ahahahaafnahaha"

"Ahahahahahaa"

Bir kez daha buzları eritmeyi başardığıma göre biramı fondipleyip huzurla uyuyabilirdim. Nihayet "Ben bayılıyorum" diyerek yatağa girecektim ki, "Gel buraya!" diye bir komutla sarsıldım. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Hayır, hayır, hayır!

"Ben fırçaladım."

"Bakıyım."

Ağızımı çok hafif açtım.

"Fırçalamamışsın. Yürü."

Nevresime yapışıp direnmeye başladım. Sonunda pes edip banyoya gittim. Diş fırçama macun sürülmüştü. Bu mevzu her vuku bulduğunda kendimi 3 yaşında gibi hissediyordum sonra da pisliğime sövüyordum. Sünnet edilerek sarsıldığım yetmiyormuş gibi, her gece zorla diş fırçalattırılmama sinirleniyordum ardından. Ne biçim bir hayatım vardı. Olumlu tek bir alışkanlığım bile yoktu.

Sonrasını hatırlamıyorum. Direkt bayılmışım. Ve elbette, kahrolsun sünnetçiler, yaşasın devrimci çöklüler!

BİRÇOK SÜLEYMAN'IN HİKAYESİ

yanisi süleyman dünya ne kadar büyükse

onlar o kadar uzak

biz var olduğumuz yeri

göremiyoruz

kayıyor büyük yol

istikamet küçük yol

bizim yerle yeksan olduğumuz yerde

hak yerini buluyormuş

süleyman

hak mezarı bulur

kayıyor toprak

değil yaşıyanı

ellerini aç

değil yürüyeni

bunca acıya

kaplanmış

değil seveni

kendini hem seni

yahut

hak mezarda bulur

içindeysen

dışında

kayıyor toprak

biliyorsun

ve bitirdiğin

adınla beraber başladığın

görüyorsun

unutma

sesin gibi senin

bunca acıya kaplanmış onlar

bunca acıyı senin diye biliyorlar

süleyman

hüzün nasıl yürür

keder sensin

hatırla

yok olacaksak

beraber varız diyedir

hatırla

hikayen herkesindir.

Ozan Öztelli

BALTALI MALTALI İLAH

Hepimizin elleri ve ayakları kelepçeliydi ve koltuğumuza da zincirlenmiştik. Başımızda gardiyanlar ellerinde pompalı tüfekleri ile bizi pür dikkat izliyordu. Cezaevi otobüsündeydik. İsyân çıkmıştı ve başka bir cezaevine naklediliyorduk. Olaylar yüzünden günlerdir uyuyamıyordum; hapse hırsızlıktan girmiştim ve bu kadar şiddet bana fazlaydı. Yanımdaki kadın yolcu ise bana bakarak bir şeyler anlatıyordu, dinlememek gibi bir seçeneğim yoktu. Gardiyanlar bile kadından korkuyordu. Ortamdaki herkes birbirinden korkuyordu.

"Anneciğim bileklerim ve sesim kalın olduğu için biraz da sert yüz hatlarım olduğu için benim asla diğer kızlar gibi olamayacağımı gözyaşları ile anlatmıştı soba başında oturduğumuz bir gece. Zaten okumayı da iki senedir sökmemiştim. Sisli bir sonbahar sabahı gün doğarken uyandırıp elime baltayı verdi ve 'git odun topla' dedi. Gittim topladım. Çok kolay ve keyifliydi. Doğa biz insanlara o kadar çok iyi davranıyordu ki? Ağaçların kurumuş dallarını kesiyor, kestiğim dalları güzelce birbirine paralel şekilde diziyor, dizdiğim dalları güzelce sarıp tatlı bir fiyonk yapıyor, sarıp sırtıma aldığım odunları da türküler söyleyerek evcağızımıza götürüyordum. Anneciğim ilk kez beni odunlarla gördüğünde çok heyecanlanmıştı. Sonra da 'git biraz daha topla!' diyerek cesaretlendirmişti. Orman evimize bir saat uzaklıktaydı. Özellikle kuru dalları seçer ve günde üç ya da dört kez odun toplardım. Hatta ilk haftanın sonunda bütün kışlık odunumuz hazırды.

Yaşlı kurumuş ağaçlara çok üzülüyordum için onları kesmeye başladım. Ölme vakti gelmiş bir ağacı kesmek zor ama gurur verici bir işti. Baltamla ağacın dallarını keserken ya da gövdesini yararken bana teşekkür ettiği hissederdim. Bütün yaşlılar ölmek ister ama bazı yaşlılar ne istediğini bilemez. Yaşlı ağaçları diplerinden tam bir mezar taşı boyunda bırakırdım ve rahmetli dedemden yadigar çakımla kestiğim tarihi kazırdım. Bence iyi ağaçlar mezar taşını hak ederler, bazen ellerimi açıp onlara dua da okurum. Ama bazı ağaçlar mezar taşını ya da dualarımı hak etmezler. Öyle en üstte olan ve diğer ağaçların güneşlerini açıp uzamasını engelleyen ağaçlar. Onları ise keyifle parçalardım. Öyle nizami şekilde değil. Onları kendi evimde yakmazdım da. Annem onları satardı. Diğer ağaçların güneşlerini çalan ağaçlara bir mezar taşı da bırakmazdım; kökleri bile sökerdim. Bazılarını ise canlı canlı yakardım. Yaş ağacı yakmak zordur.

Çok güzel bir baltam vardı. Adını doğuş koymuştum. Onu elime aldığım gün hayatımın değiştiği gündü. Baltamın sapına da çakımla doğuş yazmışım ve kanatlarını açmış bir kuş kazımışım. Eve girer girmez baltamı temizler, çeyizlik kumaşıma sarar, sonra da sandığıma kaldırırdım. Anneciğim 'sandığını bu kadar çok açıp kapatırsan evde kalırsın, gerçi seni kim ne yapsın' diye tatlı sert uyarırdı beni.

Hayvanları ise hiç sevmezdim. Dayıcığımı daha ben doğmadan önce kaybetmişiz. Çobanmış dayıcığım, bir akşam sürüsüyle yürürken canavarlar saldırmış. Elli küçükbaş hayvan ve dayıcığım paramparça olmuş. Anneciğim dayıcığımın cesedin beş parçaya ayrıldığını ve bazı parçalarının kayıp olduğunu soğuk kış gecelerinde bana anlatırdı. 'büyük küçük, kedi köpek tüm hayvanlardan uzak dur!' diye öğütler verirdi. Ben çok odun topluyordum ve anneciğim odunları satıp çok para kazanıyordu. Kendine bilezikler aldı önce. Sonra plazma televizyon ve uydu anteni aldı, dede yadigarı divanımız çöpe attı ve çiçekli döşemeli oturma grupları aldı. Bir gün de bana bir pompalı tüfek hediye etti ve 'ormanda geziyorsun lazım olur' deyip elime verdi.

Baltam doğuş kadar sevmedim tüfeğimi, ondan ne bir isim verdim, ne de sandığıma koydum. Yatağımın altında duruyordu. Bazen yanıma bile almazdım. Sevememiştik birbirimizi. Birkaç kez tavşan, ördek vurup anneciğime getirmiştım, anneciğim ördek yemeyi çok seviyordu. Bir keresinde ayı vurmuştım ama ölmedi, kaçtı, kovaladım ama yakalayamadım. Anneciğimse ayı vurduğuma inanmadı ve 'şövalyeler zamanında tüm ayıları öldürmüş yalan söyleme ahmak' diye takıldı. Rahmetli şaka yapmayı çok severdi; en çok da bana takılırdı.

Bizim oralarda turist bol olur ve yağmur eylülleri yağar. İşte öyle bir eylül günüydü, dışarıda fırtına vardı, odun kesmeye çıkasım yoktu ama anneciğim 'git odun kes biraz, jakuzinin taksidini ödemedik daha' diye kovalamıştı beni. Belli ki yalnız kalmaya ihtiyacı olduğu bir günündeydi ve benim de karakterimin gelişmesi için yalnız kalmama gerek olduğunu düşünmüş olmalıydı. Şimşekler yıldırımları kovalıyor, saçlarım uçuşuyor, yağmur yüzüme yüzüme vuruyordu. Yaşlı bir erik ağacının son isteğini yerine getirmiş, kalan parçaları sırtıma almış yürüyordum. İşte o an bir turist kafilesi etrafımı sardı ve fotoğraflarımı çekmeye başladı. Flaşlardan kör olacak gibi oldum. Hiç sevmem ki fotoğraf çekilmeyi. Adımlarımı hızlandırdım, ben kaçtıkça onlar kovaladı. Köyün girişine gelmişim ki; yanağımda bir iğne batması hissettim. Sonra başka iğne batması da kolumda. Daha acı bir iğne batmasını alnımda... Rüzgar bir kovana düşürmüştü ve arılar bunu ben yaptım sanmıştı. Hemen pompalı tüfeğimi çıkarttım ve ateş etmeye başladım.

Sonuç beş ölü. Yedi yaralı", dedi. Gözleri bir başka bakıyordu.

Hiçbir şey demedim. Hikayesi bittiği gibi de önce bir kaza oldu; sonra da çatışma. Gardiyanlardan biri ölüirken üstüme düştüğü için kurtuldum ve o anlarda hayattaki duyacağım son hikaye bu olacak diye çok korktum.

Bariş

Küçükbabuccu

APTAL PATATESLER

Tek gereken bir paket daha sigaraydı. Son zamanlarda sigarayı azalttığına seviniyordu ama bu gece fazlasına ihtiyacı vardı. Bazen insan kendini göremez miydi ya da içine bakamaz mıydı bilmiyordu, oysa ki bazen içine bakmak gerekirdi. Bir köşeye çekilmek ve bakabildiği kadar derinine bakmak gerekirdi. Bunu uzun süredir yapamadığını fark ettiğinde ise yazma isteği gelmişti. Evdeki tüm bulaşıkları yıkadı önce, sonra da tüm patatesleri büyük bir itinayla küp küp doğradı ve bunu yaparken hayatının son birkaç ayında kendisine göstermediği kadar özen gösterdi patateslere. Patatesler önemliydi. O evde değilken solan bitkisini bir umutla yeniden suladı, susuzluktan solan bitkisinin dirilince fazla sudan da solabileceğini ve bunun kendisini yeniden üzebileceğini biliyordu ama yine de suladı. Bazen olur böyle.

-nereye gitmek gerekiyordu?

Odasına baktı, odasına daha önce hiç bakmadığı bir köşeden baktı. Hiçbir şey tanıdık görünmüyordu sanki. "Duvarların rengini değiştirmem gerekiyor" diye düşündü, belki biraz mavi olsaydı odasında daha çok umutlu olabilirdi, biraz ege mavisini... belki. Kendisiyle tanışalı çok uzun zaman olmuştu, sonrasında ise çok fazla insanla tanışmıştı, yeni insanlar tanıyınca kendini unutmuştu bir şekilde. Hep öyle değil midir, her insan bir sonraki insanda bir önceki insanlardan birini veya birkaçını kurban vermez mi; bu kurban kendisi bile olsa...

-olympus'a gidip levrek mi yesek?

Bilgisayarını açıp yeni aldığı dandik müzik çalarını bağladı, tek bir şarkı attı içine: *Wrong side of the road*. "Yolda mıyım yine?" diye düşündü. Sonra bu soruyu çok saçma buldu "Farkında değilsem nasıl yolda olabilirim ki, saçmalama." dedi kendi kendini azarlarasına.

-sen artık kimsin?

Oturduğu yerden kendini nasıl da güzel kaybetmişti. Tüm gün kahve içiyor ve 11 aydır odasında gereksiz bir eşya gibi kapalı olarak duran televizyonuna bakıyordu. Hiçbir şey göremiyordu. Eskiden olsa kapalı televizyonuna bakıp görmek istediklerini görebilirdi ama artık sadece siyah ekranı görüyordu. Zaman bükülüyordu. Zaman, kapağı açık bırakılan asetona gibi uçuyor, buharlaşıp yükseliyor ama bükülüyordu. Her yükseldiğinde ise onu sıkıştırıyordu o duvarları mavi olmayan odaya.

-baba neden böyle oldu?

Evcilleştiğini fark etti. Evcilleşmek iyi miydi. evcilleşirken kendisi kalabilir miydi. evcilleştikten sonra kendisini sevebilir miydi. bilmiyordu. "Patates almam lazım" diye düşündü. Patateslere özen göstermeliydi. Patatesleri istediği gibi doğrayabiliyordu ve istediği özeni de gösterebiliyordu. Boşlukta mı yaşıyordu... Hayır baba boşlukta yaşamıyorum. Geri dönüşü yok mudur hayatın, ölümü sormuyorum hayatın geri dönüşü yok mudur baba? Cümlelerim sustu, söyle konuşunlar baba.

-eli eli lamma lamma sabachthani?!

Telefonuna baktı. Önceki gün, 5 yıldır kullandığı operatör kendisine 5. yıl hediyesi olarak gün boyu konuşma süresi vermişti fakat bu süreden 1 dk bile harcamamıştı. "İnsanlar boş mezara bile girerken ben 1 dk bile kullanamadım bu hediye süreden." dedi. Ölümünden daha ciddi olan bir tek yalnızlık var.

-insan bazen çok üzülüyor.

Mavi olmayan odasında, kapalı olarak duran televizyonuna bakıp hiçbir şey görememekten sıkıldı. Kalktı, mutfığa gitti. İtinayla doğradığı patateslerin hepsini çöpe attı.

Aptal patatesler.

Pelin Aybay

BEYOĞLU HOKKABAZLIKLARI

"Ortalıkta bir günah varsa o da bu insanların sonsuza kadar iyi vakit geçirmeye devam etmek istemeseydi"

PKD

Sonsuza kadar iyi vakit geçirme isteği, malesef ki bu topraklarda zor olan bir zanaat. Amına koduğumun para düzeni, herkesin keyifli vakit geçirmesine olanak vermiyor. Misal, Beyoğlu'na içmeye çıktığınızı düşünelim, ortalama bir barda 50'liğin 10 lira olduğunu düşünürsek; yemeği, sigarası, eve dönüşüydü derken bi gecede cebinizden 100 kağıt çıkıyor. Sikerler böyle devranı diye höykürüp, kutsal fakirler için, **garibanken Beyoğlu'nda takılmanın püf noktalarını** naçizane tavsiyelerle aktaracağız.

✓ Ucuz bira kovala.

Taksim'de en mantılı happy hours'u **Papillion** yapıyor. Akşam 8'den önce giderseniz, 50'liği **5 liraya** gömebilirsiniz. Müzikler eklektik. Kötü çalmıyorlar. Son dönem biraz daha elektroniğe kaydılar. Mekana dair kederli bi' şey varsa; o da beş kat merdiven çıkmanızdır.

✓ Göt donduran bir soğuk yoksa sokakta iç.

En temizi ve en hesaplısıdır. Elli yıl önce Parisi yakan abi ve ablalarımızın dediğini unutmayın: "Güzellik sokaktır." Beyoğlu sokaklarında alkol sosyalliğine farklı noktalarda tosyabilirsiniz. Siz değerli fakirler için o noktalardan azar azar bahsedelim:

• Mis Sokak, FEM'in önü.

Hafta içi takılacaksınız tavsiye ederim. Sakin ve keyifli bu sokakta, dershanenin yanındaki aldırımlara oturup içerek sarhoş olmayı beklerken karşınızdaki Tarlabası Bulvarı'nda trafiği izlemek keyifli bir aktivitedir. Çişiniz gelince hemen arkanızdaki Rock n Rolla'ya uğrayıp işeyebilirsiniz, caz yapmazlar.

Lakin Cuma-Cumartesi uğramanızı önermem. Çok kalabalık oluyor, ayakta duracak yer bulmak bile sıkıntı. Ayrıyeten, konum itibarı ile nedensizce kavgaya etmekten hoşlanan hırboların dadandığı bir yer haline gelmiş son zamanlarda. Bi' gün kavga ayırmaya çalışan iyi niyetli bir çocuğa "senin yüzünden adam kaçtı elimizden pezevenk" diyerek kafasında tombul efes şişe kırıklarını gözlerimle gördüm.

• Cihangir Merdivente // Roma Parkı

En fix yerlerden bir tanesi, mükemmel manzarası nedeniyle her gece kalabalık oluyor. Benim tavsiyem sabaha karşı uğramanızdan yana; güneşin doğuşunu ordan izlemek ayrı bir keyif oluyor, hele ki yanınızda üflenecek bir şeyler varsa.

• Tomtom

Tomtom, her daim sokakta içmeniz için optimum şartları sağlayan vaadedilen cennettir. 7/24 rahatça takılabilirsiniz, rahat bulduğunuz yere çokün. Ama size iki ayrı slotu söyleyeceğim.

Ara kafe'nin aşağısı (aziz kedi'nin sokağı)

Hem oturacak yeriniz olur ve dar sokakta rüzgardan korunursunuz, hem de we'ye ve pixie'ye giden güzel manitaları yakışıklı oğlanları göz ucuyla süzersiniz.

Garajistanbulun sokağı

Daha sessiz sakin ama Tektekçi'den gelen rezil pop soundu dinlemek zorunda kalırsınız, üstünüz doluyrsa uğramayın sıkça p*lisler tarafından ziyaret ediliyor.

- *Kuledibi*

Sakince içebileceğiniz yerlerden bir tanesi. Enteresan müdavimleri var. Eğlenceli. Çiş konusunda yakınızda umumi tuvalet mevcut.

- *Arka Sokak // Büyük Bayram*

Oldskool kültürün günümüze kadar itiklediği mekanlardandır. Hafta sonu çok kalabalık oluyor; hipsteri, apaçisi, punki, arabı, patlayanı hep orda. Balo sokağa yakın yerde durun, içinizi koyabileceğiniz standımsı şeyler bulabilirsiniz. Çişiniz gelince Pendor'a dalın ya da Balo'daki Haydar Rock Bar'a kaçın.

- *Tüyap // TRT // Otopark*

Pera müzesi kapanınca- akşam 8- önündeki merdivenlere kalabalık bir arkadaş grubu ile yayılabilirsiniz. Olmadı karşıdaki Otopark'ta takılın, güzel bir Haliç manzarası var. Otoparkın üç kat aşağısında beleş tuvalet var. İçki içinse Asmalı'daki tekellere yardırın. Yasak falan demiyor, istediğinizi veriyorlar.

- *Şişhane Merdivenleri*

Tünel Meydana yakın olan merdivenlerde ha bire insan sirkülasyonu mevcuttur. Muhabbetinize meze olacak bir mevzup illa dadanır. Tuvalet için Asmalımescit Dürümcüsü'ne dalabilirsiniz, ama Tekel için biraz yürümek zorundasınız.

- *Şimal Sokak*

Refik Saydam'a inen, merdivenlerden oluşan bir sokaktır. Rahatçana takılıp kısmı Haliç Manzarasını izleyebilirsiniz.

✓ **Kıyafet ve üst baş konusu**

Markaları siktir edin. İstiklal üzerinde **Terkos** ya da **Beyoğlu İş Merkezine** uğrayın. Pazar günleri de **Dolapdere Bit Pazarını** es geçmeyin, ne kadar erken damlarsanız o kadar iyi.

✓ **Mide**

Karnınızı ucuza doyurmak için çeşitli yolları var; ev yemeği istiyorsanız Büyükparmakkapıdaki **Balkan Lokantası**(tavuk suyu çorbasını tavsiye ederim) ya da İmam Adnan'daki **Beyaz Lokantaya** yönelin, Demirörenin sokağında da çok ucuza tavuk döner satan yerler de var. Cukkanız sağlamsa **Mangal Keyfin**'de 6 liraya dürüm yiyeceksiniz. Veganlara yardımcı olamıyorum, üzgünüm.

Çay içme meselesinde, **26A**'ya kaçın. 1 liraya satıyorlar hala.

ARMONYCOMA

Armonycoma or slt.
Armonycoma.
Armo.

yahut Mustafa.

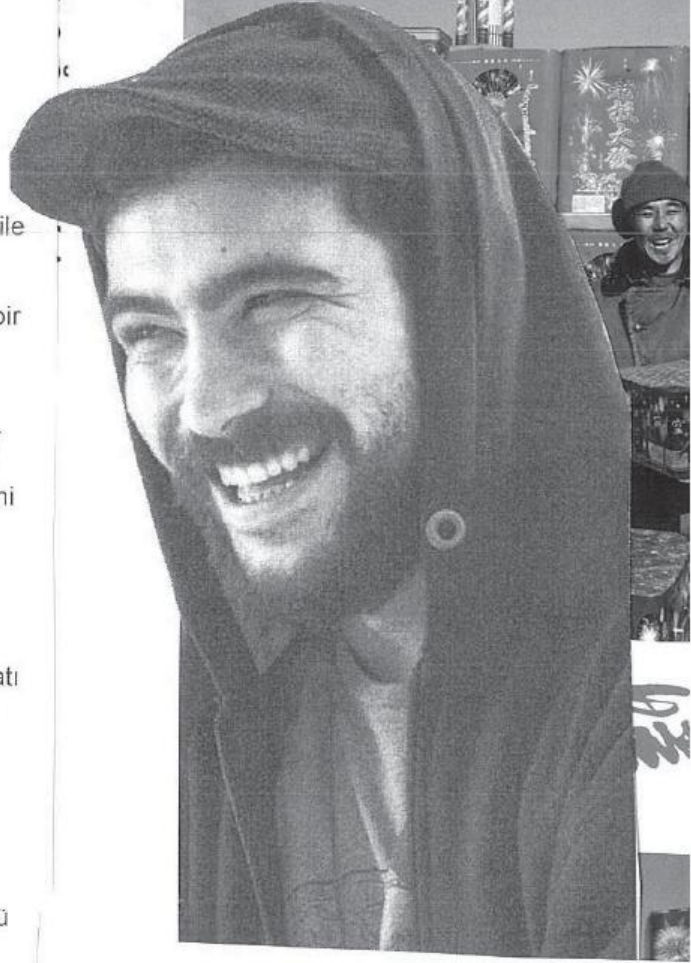
Kulağımızın sevdiği cızırtılar yaratan bir müzisyen. Kendisi Balıkesir'de doğup ergenliğini orda geçiriyor. Üniversite sebebi ile bulunduğu Eskişehir'de ilk ciddi müzik üretimlerini gerçekleştirmeye başlıyor. İlk durağı **The Robots**. Eskişehir'de bağımsız bir müzik oluşumu. Sirayet(I'mpty), Katastrof, Chernobil, Forsa ve Armonycoma'dan oluşuyor. Her ne kadar kısa ömürlü olup yalnızca bir toplama albüm yayınlayabilseler de, Armonycoma bu oluşumun 'kalabalık bir grupla müzik yapabilme' yetisini geliştirdiğini söylüyor.

2009 yılında ilk albümü **Ödemli Ayak Sesleri**'ni yayımlıyan Armo, bu albümde Ağaçkakan ile yaptığı 'Kulaksız Duvar Sağı Pencere' şarkısının kendisi ve müzikal gidişatı çok önemli olduğundan bahsediyor. Zaten o şarkıdaki birliktelik, bir yıl sonra, deneysel hiphop deniliğinde memlekette fazlaca zikredilen grup olan **roadside.picnic**'i oluşturdu.

2010'a gelindiğinde, müzikal tarzının en başarılı dışavurumunu **Robot Bando** albümü ile gösteriyor. Albümdeki şarkılarda, tedirgin edici bir atmosferi yakaladıktan sonra manyakça davullar yazarak bu albümü hafızalara kazıyor. Albüm favorimiz; Jack White'dan samplelandığını tahmin ettiğimiz **Good Human** isimli track. O şarkıyı dinlemeden ölmeyin.

2012'de **roadside.picnic**'in ilk uzun çaları **Rigor Mortis** geliyor. Albümün tamamı ölüm teması üzerine kurgulanıyor. Albümde kirli sesleri bol kullanan Armo'nun, A Las Barricadas marşını çığıncasına editlediği **Lagras** isimli şarkıya kulak kesilmenizi tavsiye ederiz.

Ben, şimdi bu satırları yazarken Armonycoma nerde ne yapıyor bilmiyorum. Belki **roadside.picnic**'in ikinci albümünün prodüksiyonu ile uğraşıyordur, belki bir şeyler izliyordur, ya da bütün sarıyordur...İnanın bu çocuk çok fazla bütün mamülü içiyor. Hatta aktarılana göre, Eskişehir'de bilgisayar

kasasının fanı biriken katran yüzünden bir dönem çalışmamış.

Bir gün Armonycoma'ya soruyorum: "Mesela" diyorum, "Bir gün karşıdan karşıya geçerken, orospu çocuğunun teki gelip vuruyor arabayla sana...Bildiğin amı götü dağıtmış şekilde yatıyorsun asfaltın üstünde, dakikalar sonra öleceğini hissediyorsun. Yanında ben varım, bir de mp3 player. Ölmeden önce kimi dinlemek istersin son defa? Final şarkısı olarak sana ne açmamı isterd.."

Lafımı kesip "Boards of Canada" diyor.

Yani, ne bileyim, böyle bir adam işte.

<http://www.soundcloud.com/armoycoma>

<http://www.twitter.com/armonycoma>

Everest Dağı
(Qomolangma Feng)
Lhasa
Mianyang
Guangzhou
Chengdu
Guangzhou
Yichang
Wuhan
Huangshan
Jixi
Ningbo
Shanghai